

Høgni Djurhuus
fekk Móðurmáls-
virðislønina
2012

UMAFTUR AFTURUM

Blás og hála stikkið úr

Nú eru jól aftur, tíverri. Teimum slepst ekki undan.

Tí vænta øll og eftirspyrja sjálvandi, at eg skrivi okkurt banalt um tey, jólini. Okkurt kleiggjað við siroppi.

At eg skrivi somu tuggu sum øll onnur øll onnur ár og eisini í ár. Um frið, góðan tokka, piparnøtur, kava, nógv at gera, ljós, alt hatta afturvendandi adventsmønsnið Onkur hættar sær tó at nevna strongd, men tað er ikki so væl umtókt og fær tummilin í ein beinan sunnan.

Allir hasir jólasangirnir við tekstum, sum eru líka vánligir sum teir hjá kapp-róðrarfeløgnum, ella verri.

Jólini bara órógv tann støðufasta og góða gerandisdagin.

Eingin torir at biða tey, jólini, pillu av og ikki koma aftur.

Tað geri eg. Jólini á eystfallið, sum fer við teimum út av tromini. Tíbetur arbeiði eg á einum stovni, sum ikki letur aftur í minst tvær vikur síðst í árinum, eisini, tá jólini eru vikuskifti, leygardag og sunnudag.

Latið okkum bara

slökkja nøkur ljós afturat, blás ella hála stikkið úr.

Eingin hevur spurt meg, hvør meiningin er við lívinum. Men eg kann so sjálvur spyrja meg. Og svarið er avgjørt, eingin meining er. Lívið er fullkomiliga hópisleyst. Og at halda uppá, at lívið er ein gáva, ein jólagáva, er humbukk.

Vit enda her, uttan at verða hoyrd ella spurð. Varð eg spurður, segði eg nei, kortanei, gáva ella ikki.

Tað er ófólkaligt at siga nei takk, tá tú fært eina gávu, eisini, um gávan kann bítast um við okkurt frægari, deyðan til dømis.

Fólk vil hava frið, segði prestur. Eg eri púra samdur. Vit vilja hava frið fyri prestum. Vit vilja hava frið fyri allari religiún, sama, hvussu hon eitur.

Fólk duga at hugsa sjálvi. Tey hava ikki brúk fyri øðrum at hugsa fyri seg. Við í gávuni, sum lívið sigst vera, eru evnini at hugsa rasonelt. Øll eru fødd skynsom og eru tað líka til tey hoyra fyrstu lygnina.

Gangi ikki í kirkju, eri ikki limur. Fari ikki í kirkju í Føroyum. Men uttanlands fari eg í kirkju, tí tað er ein mentanarlig uppliving, als ikki religiøs. Seinast, eg var í kirkju, var í

Sainte-Catherine í Brüssel. Roykilsí, smádreingir í skrudgonguni oman og niðan kirkjuhelluna og heila katólska fratið. Messa við altargongd, uttan vín tó. Alt var betri fyrr. Tá fekst tú vín at skola pappið, tey kalla breyð og likam

Krists, niður við.

Eitt kvøldið, ikki nakað vanligt fríggjakvøld, men J-dagskvøld, sum als ikki er ein kirkjuligur hátíðardagur, fór eg á djasskonsert í kirkjuni við Vesterbro torv í Keypmannahavn. Elias kirkjan, eitur hon.

Góður verðsligur tónleikur og, ja, mín sann, vín afturvið.

Ikki allar kirkjur eru trábeitnar. Har var einki hallelújafjas, einki amen í kirkjuni, eingin fordøming, eingin vegvisari til helvitis. Hagar finna vit saktans uttan ferðaleiðara í svørtum kjóla, stytstu leið, men nógv staðni inn á vegnum.

Hetta var ein hugnaligur skái í øllum býarmeldrinum.

Í Eliaskirkjuni eru djasskonsertir hvørja viku, enntá jóladjassur. Nú iva-leyst undir jólskrety. Men jólskrety fær ikki oyðilagt góðan djasstónleik.

Hetta var so ikki nakar jólaligur lestur. Men tað er alt annað í hesum svikaliga ljósi og avgjörda myrkri. Handilsfólkini telja pengar og piparnøtur, sumk lupu av. Jesus liggur í sínari krubbu, fingið lívið í jólagávu, og bíðar eftir at sleppa til verka.

Fólkaræði er tað besta sum er, siga tey. Hvi ikki gera sum í hálavaða fólkaræðinum og hava jól fjórða hvørt ár?

Desember er óførur: myrkur, illveður, slysn og nú eisini hálka afturat. Kunnu vit krevja meira? Jú, tað kunnu vit, jól.

Høgni
Djurhuus

MYND: HEINESSEN MYNDIR

Vit ynskja øllum eini
gleðilig jól og eitt
eydnuberandi nýggjár

Sosialurin